

Hồi thứ Mười Ba

Sống Thác Với Tình, Liệt Nữ Hủy Dung Nhan

Hôm thành bị phá vỡ, Lương Nguyên Đế đốt mười bốn vạn cuốn sách cổ kim cùng đồ thư. Kho tàng tài bảo ở đâu chẳng một ai hay.

Quan Nguyên soái nước Ngụy là Vu Cẩn vì việc điều tra kho tàng này đã khảo đả làm chết mấy ngàn người, thủy chung vẫn chẳng được manh mối gì. Y sợ người biết nơi dấu trên bảo sẽ lén lút khai quật để lấy trộm, liền di chuyển mấy vạn bách tính ở Giang Lăng về hết Trường An. Kẻ bị giết, người bị chôn sống, cơ hồ không một ai thoát chết.

Mấy trăm năm nay vụ bí mật này thủy chung vẫn chưa khám phá ra được. Thời gian đã lâu dài, người đời hầu như quên lãng.

Lăng tiểu thư còn nói: Phụ thân nàng mất công nhiều năm, nào điều tra Giang Lăng phủ chí, nào nghiên cứu các loại cổ thư cật lực. Lão đoán chắc kho tàng của Lương Nguyên Đế nhất định chôn dấu ở một nơi ngoài thành Giang Lăng.

Lương Nguyên Đế tính tình tàn nhẫn, chắc sau khi chôn dấu bảo vật, đã giết chết hết những ai biết vụ bí mật này. Vì thế mà Vu Cẩn khảo vấn trăm họ đủ cách, chung quy vẫn không tìm ra được vết tích.

Địch Vân nghe tới đây, trong lòng còn rất nhiều nghi vấn. Chàng liền hỏi:

– Đinh đại ca! Có phải đại ca biết vụ bí mật về bảo tàng này không? Bao nhiêu người vào trong ngục kiểm đại ca, chắc cũng vì muốn lấy bảo tàng?

Đinh Điển nhăn nhó cười đáp:

– Lăng tiểu thư nói với ta bấy nhiêu, ta chỉ biết phụ thân nàng ham của một cách ghê gớm. Lão đã văn võ toàn tài lại phú quý đến thế, không hiểu còn muốn lấy bảo tàng làm gì?

Sau ta cùng nàng đàm luận về những kiến văn trên chốn giang hồ. Dĩ nhiên vụ ba anh em đồng môn Vạn Chấn Sơn định giết sư phụ để đoạt kiếm phổ ở bờ sông cũng không dấu nàng. Ta lại cho nàng hay về chuyện Thần Chiếu Kinh và Liên Thành Quyết...

Chúng ta tiếp tục cuộc đời sung sướng được hơn nửa năm thì một hôm, nhằm ngày mười bốn tháng bảy, Lăng tiểu thư bảo ta:

– Điển ca! Công việc giữa chúng ta, tiểu muội đã cho gia gia hay và xin lão nhân gia tác chủ, để khỏi phải lén lút thế này hoài...

Nàng chưa dứt lời đã chúí đầu vào lòng ta dường như có ý e thẹn.

Ta bảo nàng:

– Nàng là một vị thiên kim tiểu thư, ta chỉ e lệnh tôn không chịu.

Nàng đáp:

– Gia tổ cũng là người võ lâm, chỉ có gia phụ ra làm quan, còn tiểu muội chẳng hiểu chút võ nghệ nào. Gia phụ rất cưng chiều tiểu muội, nhất là từ ngày má má mất đi, tiểu muội nói gì gia gia cũng chiều lòng.

Ta nghe nàng nói vậy dĩ nhiên cao hứng muốn chết.

Ngày rằm tháng bảy, giữa ban ngày đáng lẽ ta nằm ngủ, nhưng không sao nhắm mắt được. Đến nửa đêm ta lên lầu Lãng tiểu thư để gặp nàng thấy nàng mặt đỏ bừng nói:

– Gia gia đã bảo nhất thiết đều nghe lời tiểu muội.

Ta sung sướng đến ngây người ra. Hai người nhìn nhau cười hì hì.

Chúng ta dắt tay nhau xuống lầu, chợt nhìn dưới ánh trăng thấy trong vườn hoa có mấy chậu hoa vàng đặc biệt tươi đẹp. Những cánh hoa vàng tựa hoàng kim, lấp lánh có ánh sáng. Bông giống như hoa sen chỉ nhỏ hơn một chút. Cả hai người cùng thích chơi hoa liền tối gần thưởng ngoạn.

Lãng tiểu thư tấm tắc khen là hoa lạ chưa từng thấy bao giờ.

Chúng ta cúi xuống ngửi xem mùi hương thế nào...

Địch Vân nghe Đinh Điển thuật lại chuyện cũ dưới ánh trăng tỏ, cùng ý trung nhân dắt tay thưởng ngoạn kỳ hoa, thật sung sướng hơn cả thần tiên, mà trong giọng nói của y đầy vẻ âm thầm sợ sệt, khiến chàng cơ hồ nghệt thở, tưởng chừng trong khu vườn hoang này có nhiều ác quỷ sắp nhảy xổ đến.

Đột nhiên chàng nhớ tới một danh tự liền lớn tiếng la hoảng:

– Phật Tòa Kim Liên!

Khóe miệng Đinh Điển lộ một nụ cười nhăn nhó rồi nói:

– Huynh đệ không phải là người dần dộn nữa rồi. Sau này một mình huynh đệ bôn tẩu giang hồ, không đến nỗi thua thiệt. Có thể tiểu huynh mới yên tâm.

Địch Vân nghe y nói mấy câu đầy vẻ tha thiết thương yêu, chàng không nhịn được, nước mắt chạy quanh, hần học nói:

– Lão cầu quan Lãng Tri phủ kia. Lão... lão không chịu gả con gái cho đại ca thì thôi, sao còn dùng độc kế để làm hại đại ca?

Đinh Điển đáp:

– Khi đó ta không đoán ra được. Ai ngờ nhưng bông hoa vàng tươi thắm đó lại là thứ Phật Tòa Kim Liên ác độc vô cùng! Ta vừa ngửi tới, đầu óc choáng váng. Còn Lãng tiểu thư lão đảo mấy cái rồi ngã lăn ra. Ta vội đưa tay đỡ nàng thì chính ta cũng đứng không vững. Ta đang vận khí điều tức để chống chất độc thì đột nhiên trong bóng tối có mấy hán tử tay cầm binh khí xông tới. Ta chỉ đón đỡ được

mấy chiêu, mắt tối sầm lại rồi không biết gì nữa...

Khi ta tỉnh lại thấy chân tay mình đều bị đeo xiềng khóa. Cả xương tỳ bà cũng bị xuyên thủng để luôn xích sắt.

Lăng Tri phủ mặc thường phục thẩm vấn trong nhà hoa sảnh. Những người châu chực bên lão không phải bọn sai dịch ở nha môn, mà là anh em trong bang hội của lão.

Dĩ nhiên ta nổi tính quật cường, lớn tiếng thóa mạ.

Lăng Tri phủ sai người khảo đả rất hung dữ một hồi rồi bức bách ta đưa Thần Chiếu Kinh cùng kiếm quyết ra...

Y dừng lại một chút, nói tiếp:

– Những việc về sau huynh đệ đã biết cả rồi. Cứ ngày rằm mỗi tháng Lăng Tri phủ lại đem ta ra khảo đả một chập và bức bách ta đưa võ kinh cùng kiếm quyết cho lão, nhưng thủy chung ta chẳng nói gì. Tính nhẫn nại của lão cũng ghé gớm. Tình trạng này kéo dài từ bấy đến nay.

Địch Vân hỏi:

– Còn Lăng tiểu thư thì sao? Sao cô không nghĩ cách giải cứu đại ca? Về sau đại ca luyện được Thần Chiếu Công, đi lại như thường sao không đến thăm cô, mà lại cứ ở trong ngục chờ cho đến lúc cô chết?

Địch Vân hỏi liên mấy câu, lại hỏi cả đến tại sao Lăng tiểu thư không vào ngục thăm hỏi?

Đinh Điển lại một phen đầu óc choáng váng. Toàn thân tựa hồ bay nhảy trên không. Y vươn tay sờ soạng loạn lên, tưởng chừng muốn tìm cái gì để bám víu.

Địch Vân nắm lấy tay y thì y giật mình kinh hãi, giựt mạnh ra nói:

– Tay ta có chất độc. Huynh đệ đừng đụng vào.

Địch Vân trong lòng rất đau xót mà không biết làm thế nào.

Đinh Điển ngất đi một hồi. Sau y dần dần tỉnh lại, mở mắt ra hỏi:

– Vừa rồi huynh đệ nói những gì?

Địch Vân chợt nhớ tới một điều, liền đáp:

– Đinh đại ca! Dường như còn một điều đại ca chưa nghĩ tới là Lăng tiểu thư có thể nghe phụ thân nàng, cố ý lừa gạt đại ca định lấy...

Đinh Điển tức quá quát lên:

– Thúi lắm!

Y vươn tay ra muốn đánh chàng một cái.

Địch Vân biết mình lỡ lời, không muốn đỡ gạt, cam chịu một quyền.

Chẳng ngờ thoi quyền của Đinh Điển giơ lên rồi không đánh xuống. Y ngờ

ngác trợn mắt ngó Địch Vân một lúc, từ từ thu quyền về nói:

– Huynh đệ! Huynh đệ bị cô gái phụ tình, tưởng bao nhiêu thiếu nữ trong thiên hạ đều thế cả. Tiểu huynh không trách huynh đệ về điểm này. Nhưng giả tử Sương Hoa nghe theo lời dẫn dụ của phụ thân nàng dùng mỹ nhân kế để lừa gạt ta lấy Thần Chiếu Kinh và Liên Thành Quyết thì thật dễ dàng. Nàng cần gì phải gạt ta, chỉ bảo một câu là ta lập tức đưa cho nàng ngay. Thậm chí nàng không phải nói rõ, chỉ hơi ngỏ ý một chút ta cũng giao rồi. Nàng đem võ kinh, kiếm quyết đưa cho phụ thân cũng được, hay thí cho ăn mỳ cũng xong. Dù nàng xé nát ra hay đốt chơi cũng không sao. Nàng muốn làm gì với những cái đó, ta quyết chẳng chau mày. Địch huynh đệ! Bất luận kỳ thư chí bảo gì trong võ lâm cũng không thể so bì với Sương Hoa được. Đối với nàng ta coi kỳ thư chí bảo như đất bùn mà thôi. Lãng Thoái Tư văn võ song toàn cũng uổng. Lão ngu xuẩn đến nỗi không biết bảo con gái đòi ta mà lấy thì khi nào ta dám cự tuyệt?

Địch Vân đáp:

– Không chừng lão đã bảo Lãng tiểu thư rồi nhưng nàng không chịu.

Đình Điển lắc đầu nói:

– Nếu có chuyện đó Sương Hoa quyết chẳng giấu ta.

Y thở dài nói tiếp:

– Lãng Thoái Tư là con người ham muốn công danh lợi lộc, coi kim ngân tài bảo trọng hơn tánh mạng. Lão suy bụng mình để đo lòng người, cho là khắp thiên hạ ai cũng trọng tài khinh nghĩa như lão. Dù con gái lão đòi những cái đó ta cũng nhất định không chịu. Trái lại còn lộ hình tích để ta tìm cách đề phòng. Ngoài ra còn nguyên nhân nữa: Lão đã làm Hàn Lâm lại làm Tri phủ mà con gái lên lút giao kết với một gã quê mùa áo vải như ta tất trong lòng thống hận, cho là điểm nhục gia phong, tất tìm cách giết ta.

Đình Điển kể tiếp:

– Lãng Tri phủ bắt ta rồi xục tìm trong người không thấy võ kinh bí quyết. Lão lại đến chỗ ta ở lục lợi khắp nơi, dĩ nhiên cũng chẳng ích gì. Ngày rằm mỗi tháng, lão khảo đả không đem lại kết quả liền phái người giả làm tù phạm đem giam vào với ta một chỗ, tưởng để dò hỏi được gì chẳng? Những người giả mạo thóa mạ Lãng Thoái Tư đủ điều, nhưng ta coi bộ họ hiểu ngay. Đáng tiếc hồi ấy ta chưa luyện thành Thần Chiếu Công, khí lực không có mấy, thành ra không thể đánh đập bọn chúng một cách tàn nhẫn.

Y kể tới đây, môi lộ trên một nụ cười nói tiếp:

– Huynh đệ thật xúi vắn, bị ta đánh đập khổ sở. Nếu huynh đệ không tự tử thì còn bị ta hành hạ cho đến ngày nay hay mất mạng rồi cũng chưa biết chừng.

Địch Vân nói:

– Tiểu đệ bị người hãm hại. Nếu không được đại ca...

Đinh Điển xua tay ra hiệu cho chàng đừng nói rồi ngắt lời:

– Đó là cơ duyên. Trên đời mọi sự đều có chữ duyên.

Y liếc mắt ngó thấy trong đám gạch ngói ở góc vườn có mọc một cây hoa tía nhỏ bé, đang lay động trước gió đầy vẻ cô tịch thê lương, liền nói:

– Huynh đệ ra hái vào đây cho ta.

Địch Vân theo lời lại ngắt bông hoa đặt vào lòng bàn tay y.

Đinh Điển cầm lấy bông hoa tía nhỏ bé chú ý nhìn ngắm, thủng thẳng nói:

– Bị Lăng Thoái Tư xuyên thủng xương tỳ bà, giam vào ngục thất, ta đã hiểu rõ nhất định lão sẽ giết ta. Ta đưa võ kinh, kiếm quyết ra sớm ngày nào là lão hạ thủ ngày đó. Bằng ta ráng chịu đau khổ không nói thì lão vì lòng ham tài bảo lại không hại ta ngay. Lão có xiềng xích khảo đả cũng chỉ làm cho đau đớn ngoài da thịt, chứ không đưa ta vào đất chết.

Địch Vân nói:

– Đúng thế! Hôm ấy tiểu đệ giả vờ muốn giết đại ca, khiến tên ngục tốt rất hoang mang, không dám hung hăng bá đạo nữa.

Đinh Điển kể tiếp:

Ta bị giam trong ngục được hơn một tháng, vừa cảm tức vừa nóng nảy cơ hồ phát điên.

Một hôm vào lúc trời tối có tên nha đầu đến thăm. Thị tên gọi Cúc Hữu, một nữ tỳ kẻ cận Lăng tiểu thư. Ta được quen biết Sương Hoa ở Võ Xương cũng vì câu nói đầu tiên của thị mà ra.

Chẳng hiểu Sương Hoa phải đút lót bao nhiêu tiền mới được bọn ngục tốt dẫn thị vào thấy mặt ta. Nhưng Cúc Hữu chẳng nói một câu nào, cũng chẳng giao thơ từ hay vật gì cho ta, chỉ đứng ngây người ra nhìn ta.

Tên ngục tốt tay cầm đao chỉ mũi vào lưng thị khiến ta hiểu ngay gã rất sợ Lăng Tri phủ biết chuyện, nên chỉ cho thị thấy mặt ta, chứ không cho nói nửa lời.

Cúc Hữu nhìn ta hồi lâu, nét mặt bần thần sa lẹ.

Tên ngục tốt đánh tay ra hiệu luôn mấy cái để thôi thúc thị trở về.

Cúc Hữu thấy trong sân có mấy bông cúc nhỏ mọc lên liền lại hái một bông đưa qua song sắt vào cho ta. Thị lại trở tay lên bậc cửa sổ trên lầu ở phía xa xa. Nơi đó đã đặt một chậu hoa tươi. Ta rất lấy làm mừng, biết bồn hoa này do Sương Hoa bày ra để làm bạn với ta.

Cúc Hữu không dám chần chờ, trở gót ra ngay.

Ngờ đâu thị vừa đi tới cửa sắt sắp ra khỏi viện thì từ trên cao đột nhiên một mũi tên bắn xuống trúng lưng làm thị chết ngay tức khắc.

Nguyên Lăng Thoái Tư sợ bạn hữu ta đến cướp ngục, nên đầu tường, mái

nhà đều đặt mai phục.

Tiếp theo phát tên thứ hai bắn chết cả ngực tốt. Lăng Thoái Tư quả là tay tâm kế sâu xa, hạ thủ cực kỳ tàn độc.

Khi ấy ta sợ hãi vô cùng, chỉ lo Lăng Thoái Tư nổi giận, có thể lão giết cả con gái. Vì thế ta không dám chọc giận lão. Mỗi lần lão thăm vấn, ta chỉ giả câm giả điếc.

Cúc Hữu đã vì ta mà chết. Thị còn nhỏ tuổi lắm, khác nào bông hoa mới nở. Nếu không có thị thì mấy năm trời ta chịu đựng thế nào nổi? Làm sao ta biết được chậu hoa tươi trên bậc cửa sổ kia là do Sương Hoa vì ta mà bày ra? Nhưng Sương Hoa thủy chung không chịu lộ diện, hay thò đầu ra ngoài cho ta thấy mặt. Khi ấy ta chưa hiểu gì, có lúc cũng trách nàng là quá nhẫn tâm.

Thế rồi ta dụng công khổ luyện Thần Chiếu Kinh, chỉ mong chóng thành công để khỏi bị câu thúc. Ta hy vọng thoát khỏi chốn lao lung để đưa Sương Hoa đi. Nhưng môn Thần Chiếu Công tự nhiên hiểu dần ra, chứ không thể rèn luyện gấp rút được.

Ta bị xuyên thủng xương tỳ bà, lại bị cắt đứt gân chân, dĩ nhiên việc luyện công càng khó khăn gấp bội.

Hai tháng trước ngày huynh đệ tự tử, ta mới luyện thành Thần Chiếu Công. Thời gian ở trong ngục nhờ có chậu hoa tươi mà ta được an ủi nỗi phiền muộn.

Lăng Thoái Tư tìm trăm phương nghìn kế để khám phá những điều bí mật trong lòng ta. Cả việc lão đem huynh đệ giam chung với ta một chỗ cũng không ngoài kế hoạch đó. Lão biết phái người thân tín đến gạt ta là không ăn thua, nên lão đem một thiếu niên bị oan khuất đến bầu bạn với ta. Lão hy vọng lâu ngày ta sẽ phân biệt được chân giả.

Một khi ta cùng huynh đệ thành đôi bạn chia sẻ hoạn nạn, ta sẽ thổ lộ chân tình cho huynh đệ biết. Bọn họ không thể bức bách ta cung xưng sự thực, nhưng bức bách huynh đệ có phần dễ dàng hơn. Vì huynh đệ còn nhỏ tuổi, tính tình trung hậu thật thà, thì kẻ khác giả vờ làm hảo nhân sẽ đưa huynh đệ vào bẫy một cách dễ dàng.

Ngờ đâu thủy chung ta vẫn nghi ngờ huynh đệ. Ta thấy Cúc Hữu bị thảm tử, từ đó ta càng không tin một ai nữa.

Huynh đệ tưởng ta không ra khỏi ngục thất bao giờ ư? Không phải đâu. Sau khi luyện xong Thần Chiếu Công, ngay ngày hôm ấy ta đã ra ngoài. Có điều trước khi ra đi, ta đã điểm vào huyết Hôn thụ nên huynh đệ không biết mà thôi.

Đêm hôm ấy, lúc ta vượt qua bức tường trong, đã chắc không tránh khỏi một trường ác đấu. Chẳng ngờ sự việc đã lâu năm, Lăng Thoái Tư không gia tâm đề phòng nữa. Bọn thủ vệ bên ngoài đã giải tán. Lão có ngờ đâu Thần Chiếu Công kỳ diệu đến thế. Cả người bị xuyên thủng xương tỳ bà, cắt đứt gân chân vẫn còn

luyện được môn võ công thượng thừa.

Ta đến dưới cửa sổ nhà lầu, trống ngực đánh hơn trống làng, tưởng chừng trở lại tâm tình hồi hộp như lần đầu tiên chờ đợi nàng.

Sau cùng ta đánh bạo khê gõ cửa sổ ba tiếng rồi gọi:

– Sương Hoa!

Nàng đang ngủ say choàng tỉnh giấc, mơ màng cất tiếng hỏi:

– Đại ca! Điển ca! Có phải đại ca không? Hay là tiểu muội ngủ mơ?

Đã cách bao nhiêu ngày khổ sở, nay lại được nghe thanh âm như rót vào tai. Ta mừng quá cơ hồ phát điên, cất tiếng run run đáp:

– Sương muội! Tiểu huynh đây mà. Tiểu huynh trốn ra được rồi.

Ta chờ đợi nàng ra mở cửa sổ. Trước kia mỗi lần tương hội, nàng mở cửa sổ vẫy tay ta mới tiến vào, chứ chẳng bao giờ tự ý vào phòng ngay.

Không ngờ lần nay nàng không mở cửa, dán mặt vào lớp giấy dán cửa khê nói:

– Tạ ơn Trời Phật! Điển ca! Điển ca vẫn khỏe mạnh thì ra gia gia không lừa dối tiểu muội.

Ta cất giọng cay đắng đáp:

– Ừ! Lệnh tôn không gạt Sương muội đâu. Tiểu huynh vẫn còn sống đây. Sương muội hãy mở cửa cho tiểu huynh thấy mặt.

Nàng vội gạt đi:

– Không không! Không được đâu...

Ta tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống, hỏi lại:

– Tại sao không được?

Nàng đáp:

– Tiểu muội đã chịu lời với gia gia vĩnh viễn không gặp đại ca nữa. Có thể thì lão nhân gia mới không hạ sát Điển ca. Gia gia bảo tiểu muội tuyên thệ, tiểu muội đã thề độc nếu còn chạm mặt Điển ca thì má má ở dưới âm cung hàng ngày bị quỷ dữ khinh nhờn.

Nàng nói tới đây, thanh âm nghẹn ngào. Nàng mất mẹ từ năm 13 tuổi nên đối với vong mẫu cực kỳ kính ái.

Ta cảm hận Lăng Thoái Tư lòng dạ tàn độc. Lão không giết ta chỉ vì muốn lấy được võ kinh, kiếm quyết. Cái đó có liên quan gì đến Sương Hoa mà lão bắt nàng phải thề độc? Nàng đã phát thệ là bao nhiêu hy vọng của ta tan thành bọt nước.

Nhưng ta vẫn chưa chịu nên nói:

– Sương muội ơi! Sương muội hãy đi theo ta. Sương muội đừng khăn bịt mặt, vĩnh viễn đừng nhìn ta là không phạm lời thề.

Nàng vừa khóc vừa đáp:

– Cái đó không xong rồi! Tiểu muội cũng không muốn nhìn Điển ca nữa.

Nỗi phẫn uất chứa chất trong lòng ta bấy nhiêu năm đột nhiên nổ tung ra. Ta la lên:

– Tại sao vậy? Thế nào tiểu huynh cũng phải được nhìn thấy Sương muội mới nghe.

Nàng nghe thanh âm ta có điều khác lạ, liền cất giọng ôn nhu đáp:

– Điển ca! Tiểu muội đã biết Điển ca bị gia gia bắt rồi, nếu còn năn nỉ buông tha đại ca, tất gia gia hứa gả tiểu muội cho người khác để tiểu muội không nghĩ gì đến Điển ca nữa. Gia gia đồ đành cũng được đã toan dùng cường lực ép uống. Thế rồi... thế rồi... tiểu muội đã dùng dao rạch mặt!

Địch Vân nghe tới đây không nhịn được la lên một tiếng:

– Trời ơi!

Lòng chàng kích động dị thường.

Đinh Điển kể tiếp:

Ta vừa cảm động lại vừa thương xót, phóng chưởng đánh bể cửa sổ.

Nàng sợ quá la hoảng một tiếng rồi nhắm mắt lại, hai tay bưng chặt lấy mặt, nhưng ta nhìn rõ rồi. Gương mặt điểm lệ nhất thiên hạ đã chằng chịt mười bảy, mười tám vết đao, da thịt lồi ra ngoài. Vết nào cũng đỏ hồng. Cặp mắt xinh đẹp, sống mũi thẳng thắn, đôi môi tươi thắm đều méo mó không ra hình thù gì nữa, coi chẳng khác yêu ma quỷ quái.

Ta vươn tay ôm nàng vào lòng.

Ngày thường nàng rất thương tiếc sắc đẹp, nếu không gặp ta là con người bất tường thì khi nào để dong mạo phải tổn thương.

Ta liền bảo nàng:

– Dong mạo làm sao bì được với tấm lòng? Sương muội vì ta mà phá hủy diện dung thì đối với lòng ta Sương muội ngày nay còn đẹp hơn gấp mười gấp trăm lần ngày trước.

Nàng vừa khóc vừa đáp:

– Hoàn cảnh đã đến thế này, chúng ta còn giữ nhau làm sao được? Tiểu muội đã hứa lời với gia gia, vĩnh viễn không nhìn mặt Điển ca. Điển ca ơi! Điển ca... đi đi thôi.

Ta biết là tình thế không thể vẫn hồi được liền đáp:

– Sương muội! Tiểu huynh trở về ngục thất, ngày ngày ngắm chậu hoa tươi

của Sương muối đặt trên cửa sổ.

Nàng lại ôm cổ ta nói:

– Diển ca!... Diển ca đừng đi nữa.

Ta cùng nàng lẳng lẳng ôm nhau không nói câu gì. Nàng không dám nhìn ta, ta cũng không dám ngó nàng. Dĩ nhiên chẳng phải vì nàng biến thành xấu xa khủng khiếp, nhưng... nhưng mặt nàng bị tàn hủy một cách tệ hại.

Hồi lâu, lâu lắm! Tiếng gà gáy từ phía xa xa vọng lại, nàng nói:

– Diển ca ơi! Tiểu muội không thể làm hại má má đã chết rồi. Từ nay... Diển ca đừng đến kiếm tiểu muội nữa.

Ta hỏi lại:

– Từ đây chúng ta không gặp nhau nữa ư?

Nàng vừa khóc vừa đáp:

– Không gặp nhau nữa. Tiểu muội ước ao sau khi đôi ta chết rồi được cùng chôn một chỗ. Tiểu muội hy vọng sẽ có hảo nhân làm thỏa mãn tâm nguyện cho tiểu muội. Tiểu muội ngày ngày niệm Phật phù hộ người đó.

Ta nói:

– Tiểu huynh biết một vụ đại bí mật, mọi người trên chốn giang hồ đều cho là có liên quan đến kho tàng, và họ kêu bằng Liên Thành Quyết. Hễ tìm thấy bí quyết đó là lấy được bảo tàng đáng giá liên thành. Tiểu huynh nói cho Sương muối hay, Sương muối hãy ghi nhớ lấy.

Nàng đáp:

– Tiểu muội không ghi nhớ, ghi nhớ để làm gì?

Ta nói:

– Sương muối tìm một người thành thực có thể tin cậy, yêu cầu y nhận lời hợp táng chúng ta rồi nói kiếm quyết đó cho họ biết.

Nàng đáp:

– Tiểu muội nhất quyết suốt đời không rời khỏi căn lầu này thì còn gặp ai được nữa?

Nhưng sau khi nàng ngẫm nghĩ một lúc, lại nói:

– Được rồi! Diển ca đã nói vậy thì bất luận trường hợp nào, tiểu muội chỉ mong được hợp táng với Diển ca. Dù mặt mũi tiểu muội thế này cũng đi cầu người chứ chẳng sợ gì.

Thế rồi ta đọc kiếm quyết cho nàng nghe và nàng dụng tâm ghi nhớ.

o O o

Hồi 14